

ΒΑΣΙΛΗΣ ΚΑΡΔΑΡΗΣ

Πλάγια μέσα

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΝΕΦΕΛΗ

ΑΘΗΝΑ 2023

ΝΕΦΕΛΗ / ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ

Βασίλης Κάρδαρης: *Πλάγια μέσα*

Έργο εξωφύλλου:

Thomas Feuerstein, *Manna Maschine III*

ISBN: 978-960-504-358-2

© 2023 Εκδόσεις ΝΕΦΕΛΗ και Βασίλης Κάρδαρης

Ασκληπιού 6, Αθήνα 106 80

τηλ.: 210 3639962 – fax: 210 3623093

www.nefelibooks.com

ΕΙΔΩΛΟ

Στο γυαλί φαίνομαι ξέθωρος σε κάδρο όπου το πλαίσιο αδιάλειπτα κινείται. Όσο πιο πολύ φτυαρίζεις τον καθρέφτη, τόσο σκληραίνει το είδωλο· κι εκεί το κέντρο που βαραίνει συρρικνώνομαι. Τα μάτια βάλλονται κατά την απόπειρά τους να κυκλώσουν μάτια που ατενίζουν το περιεχόμενο, με τα περιθώρια να ρευστοποιούνται εξακολουθητικά ως επάλληλες επιφάνειες που διολισθαίνουν η μία στην άλλη αλληλοπεριχωρούμενες.

Εντούτοις ευδιάκριτα πέρα από τον καθαρό στόχο των κροτάφων – ανέκαθεν προσφιλές σκοπευτήριο του βδελυρού, απαίσιου κώνωπα– φουντώνει η κόμη του μυαλού, κάποτε η γλώσσα, μαλλιαρή ή όχι αδιάφορο, μπερδεύεται ψευδή, ενώ πιο κάτω, σχεδόν στο επίκεντρο της προσοχής, απτότητα μια μύτη ψυχανεμίζεται και την παραμικρή βρόμα – οσμή οίησης, δυσωδία· εν συνεχεία, το βλέμμα κυλάει στα έντονα ζυγωματικά, όπου ως γνωστόν ξημεροβραδιάζεται ο έρωας, και στις παρειές ως και τους λοβούς, μια ζωή της προσκολλησέως μαλακοί αυτοί, εν αντιθέσει με τα αυτιά που, αφουγκραζόμενα την αποκαρδιωτική ανάλυση του πεπρωμένου ως ανατομία, στητά φαίνονται να αντιστέκονται σθεναρά στην παραμυθία εκείνου – για να μην αναφερθώ στον αδιάλειπτο υποχθόνιο θόρυβο που δεν λείπει με τίποτα να αποδράσει από τον κοχλία, την αίθουσα του πυθμένα και τους τρεις ημικύκλιους σωλήνες του λαβυρίνθου.

ΔΙΑΡΚΗΣ ΕΚΚΡΕΜΟΤΗΤΑ

Με το πίσω λάστιχο ποδηλάτου στίλβοντος άπειρο, οχτάρια το ένα πάνω στο άλλο ζωγραφίζοντας, φαγώθηκαν τα φρένα σε άσπρες πλάκες, τόσο που δεν έπιαναν με τίποτα κατόπιν σε αυτά που έμελλε να είναι της ζωής μου οι σταθμοί, αδυνατούσε να κρατήσει το μυαλό

στο αστάθμητο δρομολογημένος απαρέγκλιτα προσπερνούσα ξέφρενος ως διαφυγόντα αποδεχόμενος εκ των προτέρων τα όποια κέρδη

από τις καταδύσεις στο πηγάδι του ενυπνίου και στον πυρωμένο θόλο με ακάλυπτο κεφάλι, κατάπληκτος από αστραπές μού χαριστήκανε εντούτοις περισσότερα από όσα πιθανόν θα μπορούσε κανείς να αντέξει –

σε τέτοιο κολυμβητήριο τάχα πεταγμένος, πόσο να κρατήσεις την ανάσα σου;

Την τεράστια μάζα των προπατορικών υδάτων νιώθοντας κατά την ανάδυση επικίνδυνα να με απειλεί με δύση

στη Δύση μελέτησα τα βράγχια των ψαριών, για το πράγμα και τον τόπο της θυσίας έφαγα τον κόσμο, φευ! Τα μούτρα μου τσακίστηκαν στο ατσάλι· κάλλιστα

θα μπορούσα ωστόσο ακόμα στο περβάζι της αργίας να χαζεύω γυμνός από ψηλά τα κεραμίδια των στεγασμένων πόθων κατά την αδιάκοπη ροή τους

στις μητροπόλεις ή να ακροβατώ παίζοντας ακατάπαυστα από την αρχή την ίδια folia παραλλάσσοντας

να μην είχα ποτέ παραιτηθεί από την αβάσταχτη ελαφρότητα του Αρλεκίνου ή τουλάχιστον κοντά στους ξακουστούς τεχνίτες της Βοημίας τη θητεία μου να παρέτεινα – μες στα γυαλιά φυσώντας

ίσως κάποτε και μια διαφάνεια να πετύχαινα, όπου το παρόν εμφιαλώνεται.

ΠΛΗΣΙΟΝ

Μα βεβαίως και σου είμαι άγνωστος στην άλλη μεριά του βαγονιού διαλέγοντας την αποβάθρα που κοιτά στην κόγχη με αβέβαιη την κατάληξη της στροφής προτιμώντας την τρυφή της αβεβαιότητας από τις προβλέψιμες εξισώσεις -σου 'χω το λυσάρι!- σταθερά παρεκκλίνων καθυστερώντας άσκοπα στους δαιδάλους των μεγαλουπόλεων παραδιδόμενος στην απόκοσμη μέθη μιας βεβήλωσης που απελευθερώνει· τα ξέφωτα που με περιμένουν δεν είναι αυτά της υπολογισμένης διασκέδασης, που σε τρέφουν για να συντηρείσαι αποδίδοντας· το ύψος που με καθηλώνει των περιστάσεων διαφέρει από την τύχη που θέλεις να διαφεντεύεις, οπότε, ναι! Σου είμαι παντελώς άγνωστος, αφού ποτέ σου δεν διακινδύνευες να διαβείς την εναέρια σκάλα και συστηματικά απέστρεφες το βλέμμα από την αφιλοκερδή τής ρέμβης όψη.

ΑΝΑΠΟΔΙΑ

Τυχαίνει κάποτε, κι ένα πυκνό σκούρο τρίχωμα τα μπράτσα μου σκεπάζει – παράλυτος σε αδράνεια. Μεσημεριάτικα χτυπάει το κουδούνι, τρέχω στο ματάκι, αλλά δεν του ανοίγω· ωστόσο κι απρόσκλητο μπουκάρει το μαύρο κολεόπτερο. Στέκεται στα πίσω του ποδάρια και δίνει χειραψία. Ξένο μέσα στον άνθρωπο θρονιάζεται· το κάτω χείλος ανεβοκατεβάζοντας με τη γλώσσα και την παραγλώσσα τού ρουφά το αναψυκτικό. Ανοίγει την κοίτη του δυαδισμού. Μας υποχρεώνει να υποστούμε τη διαφορά. Το διακύβευμα ωστόσο επιμένει στη ζαριά. Κι αυτό είναι η τρέλα του στοχασμού· η απόπειρα να σηκώσεις το αναποδογυρισμένο τραπέζι που αρνείται τη σκέψη (με τα πόδια του να κοιτάνε στο ταβάνι βασιζέσαι σε είδωλο στρεβλό, καθώς το πράγμα γνέφει προς μια άλλη δυνατότητα που παραμένει αδυνατότητα).

Αλλά «στην αφθονία της τραπέζης των θεών» προσέρχομαι από έλλειψη, αλίμονο, ακόμα και ζητώντας. Είναι που σαν σε μέρα γιορτής εκείνο το άλλο βέλος άνοιξε τομή· το χάσμα που διαρθρώνει την ιστορία. Έκτοτε πλέω ανάμεσα στους πόλους· ικανοποιούμενος με τους επιμέρους κόσμους – δελεαστική κουφότητα: σάμπως η ποίηση να 'ταν λογοτεχνικό προϊόν, και η τέχνη τακτική αμύνης μπροστά στην απειλή ριζικής διασάλευσης από ανυπόφορη χαρά· διόλου λοιπόν περίεργο που στερούμαι κατάλληλων ονομάτων προς προσέγγιση του ιδίου.

Δεν μου απομένει παρά να ευελπιστώ στην εξασφάλιση ανώνυμης και δη απλόχερης χορηγίας.

Επί του παρόντος, αναμένω γράμμα.